

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΝΤΑΓΙΟ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

Το περασμένο καλοκαίρι αποφάσισα να περάσω τις διακοπές μου στη Βρετανία, με την συντροφιά θαλασσολόγων, μακριά από τον θόρυβο και την παραζάλη των κοσμικών λουτροπόλεων. Και όμολογώ ότι δεν μετανόησα για το ταξίδι μου αυτό. Στα χωριά της Βρετανίας, γνωρίστηκα με τύπους που θά μου μείνουν αλησμόνητοι, και μου δόθηκε η ευκαιρία ν' ανακαλύψω έναν λαό έντελως άγνωστο στους παρισινούς... Στο Κεργάκ, μάλιστα, σχετίσθηκα μ' έναν ναυτικό, τον 'Ιώβ Μαντικ, ο οποίος ανέλαβε να μου δείξει τα περίχωρα με όλα τ' αξιοθέατά τους, και να με μύση στον κόσμο των θρύλων και των προλήψεων της Βρετανίας. Ήταν πολύ οικονομικός, ο καυμένος ο 'Ιώβ! Μ' ένα μπουκάλι κρασί, τον είχα στη διάθεσή μου όλη την ημέρα. Και ήξερε τόσο καλά την ιστορία του τόπου, ώστε πριν περάση ένας μήνας ήξερα τα καθέκαστα όλων σχεδόν των οικογενειών της μεγάλης αυτής γαλλικής έπαρχίας.

Ένα απόγευμα, ενώ επιστρέφαμε στο σπίτι που έμενα, κατάκοποι και διψασμένοι, ύστερ' από μια πολύωρη πορεία, βρεθήκαμε ξαφνικά μπρος σε μια θρύση.

— Είμαστε τυχεροί! φώναξα χαρούμενος.

Κι' έκανα να σκύψω να δροσίω τα χείλη μου από το κρυσταλλένιο νερό της θρύσης. Μά ο 'Ιώβ μ' έπιασε απότομα από το χέρι και μου είπε με φωνή αλλαγμένη:

— "Όχι! Όχι!... Μή πιητε από την θρύση αυτήν... Κάνετε λίγη ύπομονη... Σε λίγο θά φθάσουμε στο σπίτι σας..."

Τόν κύτταξα κατάπληκτος. Ο 'Ιώβ είχε γίνει κάτωχρος. Τα χείλη του έτρεμαν ελαφρά...

— Κάτι θά συνέβη εδώ, 'Ιώβ! του είπα. Ή θρύση αυτή είναι στοιχειωμένη μήπως;...

— Θα σάς τα διηγηθώ όλα, κύριε... "Ας φύγουμε όμως μια ώρα αρχύτερα από εδώ..."

Φτάσαμε σπίτι, τρέχοντας σχεδόν και οι δύο, εγώ επειδή διψούσα τρομερά και ήθελα να πιω κάτι και ο 'Ιώβ επειδή ήθελε να βρεθθ' όσο το δυνατόν πιο μακριά από την θρύση. Και μονάχα όταν άδειασε μονορρούφι δυο μεγάλα ποτήρια κρασί, φάνηκε σαν να συνήρθε κάπως. Σκούπισε με το μανίκι του τον ιδρώτα που έσταζε απ' το μέτωπό του, έβγαλε έναν θαθύ αναστεναγμό ανακουφίσεως και άρχισε να λέη:

***

— Καταλαβαίνω, κύριε, ότι άνυπομονείτε να μάθετε γιατί

δεν σάς άφησα να πιητε νερό από εκείνη τη θρύση... γιατί μ' έπιασε τέτοιος φόβος όταν την αντίκρυσσα... Θα σάς εξηγήσω άμέσως το γιατί. Ή ιστορία που θά σας διηγηθώ συνέβη πριν από πέντε χρόνια, μια παγωμένη νύχτα του Δεκεμβρίου... Θυμάμαι καλά ότι την νύχτα εκείνη είχαμε πανσέληνο... Το φώς του φεγγαριού έδινε ζωή στα δέντρα και στους θάμνους... Το δάσος, από το οποίο περάσαμε πριν από λίγο, ήταν γεμάτο φαντάσματα... "Ας είνε, όμως. Πρέπει να σάς τα διηγηθώ όλα από την αρχή, με τη σειρά τους..."

»Τη χρονιά εκείνη, δεν μπόρεσα να φύγω μαζί με τα ψαράδικα για την Ίσλανδία, επειδή την παραμονή της ημέρας που θά σαλπάριζε η «Κλοτίλδη» έγινε τύφλα στο μεθύσι... Αποκοιμήθηκα σε μια χαράδρα, κι έτσι το καράβι έφυγε χωρίς την άφεντιά μου... Ω! μή φαντασθίητε ότι το πήρα το πράγμα κατάκαρδα... "Ας είνε καλά το κρασί που με παρηγόρησε για την αναποδιά αυτήν..."

»Εδώ κοντά έμενε τότε ένας πλούσιος τσιφλικάς, ο

'Υβόν λέ Ντύ — Θεός σχωρέστον. Ο 'Υβόν είχε μια μοναχοκόρη, όμορφη σαν το κρύο το νερό, την Μαρία. Την συμπαθούσα, με συμπαθούσε και κείνη και θά μπορούσα να την κάνω γυναίκα μου αν αποφάσιζα ν' αφήσω το τιμόνι και να πιάσω τ' αλέτρι... Ο 'Υβόν είχε κάνει όρκο να μη δώση την κόρη του σε θαλασσινό... Κι' επειδή εγώ δεν είχα όρεξη να γίνω βώδι και να όργωνω χωράφια, δεν έκανα ποτέ λόγο στον γέρο για συνοικέσιο... Είχαμε, όμως, μεγάλες φιλιες μαζί. Κάθε βράδυ, σχεδόν, πήγαινα σπίτι του και παίζαμε μαζί χαρτιά, αδειάζοντας σιγά-σιγά κανένα μπουκάλι παληό κρασί... Πολλές φορές, έφευγα περασμένα μεσάνυχτα από το 'Υβόν... Πώς να περάση κανείς τις άτέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες;...

»Νά μη σάς τα πολυλογώ, μια νύχτα έφευγα από το σπίτι του τσιφλικά περισσότερο πιωμένος από κάθε άλλη φορά... Δεν θυμάμαι αν σάς είπα ότι την νύχτα εκείνη είχε πανσέληνο κι' έκανε τρομερό κρύο... Εγώ, όμως, είχα φωτιά μέσα μου από το κρασί του 'Υβόν... Ξαφνικά, ενώ περνούσα άπο το δάσος, μ' έπιασε τρομερή δίψα. Θυμήθηκα ότι εκεί κοντά θρισκότανε η θρύση, από την οποία περάσαμε μαζί... Τράθηξα προς τα εκεί, έσκυψα κι' ετοιμαζόμουν να δροσίω τα χείλη μου — όταν κάποιος με χτύπησε ελαφρά στον ώμο!... Την ίδια στιγμή άκουσα ένα βογγητό από πίσω μου!... "Ένα κλάμα και παράπονο μαζί!..."

»Γύρισα άπότομα το κεφάλι μου, μα δεν είδα κανένα... Το φεγγάρι εξακολουθούσε να σκορπίζει το κρύο φώς του και με κύτταζε σαν να με κοροϊδευε. Τα κλαδιά των δέντρων ήσαν άκίνητα, παγωμένα κι' αυτά...

»— Μέθυσσα για καλά!... είπα με το νού μου.

»Κ' έκανα να ξανασκύψω στη θρύση...

»Το βογγητό, όμως, άκούστηκε και πάλι, πιο δυνατό, πιο σπαραχτικό!... Και συγχρόνως κάποια φωνή πρόφερε τ' όνομά μου... Την άναγνώρισα άμέσως τη φωνή αυτήν: Ήταν του Φράντς Γκουαντονέ, του καλύτερου φίλου μου, που είχε μαρκαριστή με την «Κλοτίλδη». Και ο Φράντς μου έλεγε:

»— "Ελα κι' έσύ μαζί μας! "Ελα, λοιπόν!..."

»Ή πρώτη σκέψις που έκανα τότε, ήταν να τρέξω, να φύγω... Τα πόδια μου, όμως, είχαν καρφωθθ' στην γη!... Για να δώσω θάρρος στον έαυτό μου, άρχισα να γελώ δυνατά.

»— Είσαι τυφλα μεθυμένος, παιδί μου 'Ιώβ! μονολογούσα.

»Είπα κι' ένα τραγουδάκι και ύστερα φώναξα:

»— Στην υγεία σου, Φράντς!

»Κι' έσκυψα για τρίτη φορά στην θρύση...

»Και τότε είδα, κύριε, μέσα στο κρυσταλλένιο νερό της θρύσης, το κεφάλι ενός νεκρού, το κεφάλι του Γκουαντονέ, να με κυττάζη με σαρκαστικό χαμόγελο... Είχε μακριά μαλλιά και γενειά, του έλειπαν όμως τα χείλη και τα μάτια, επειδή τα είχαν φάει τα ψάρια, όπως γίνεται με όλους τους θαλασσοπνιγμένους!

»Τρελλός φόβος με κυρίεψε τότε. Και άρχισα να τρέχω μέσα στο δάσος, θουλώνοντας τ' αυτιά μου με τα δάχτυλά μου, για να μην ακούω τα ξεφωνητά που αντιλαλούσανε μέσα στην νυχτερινή γαλήνη... "Όχι μια και δυο, αλλά δέκα, είκοσι πέντε φωνές ζητούσανε τώρα βοήθεια! Νόμιζα πως άκουγα μια πραγματική συναυλία από ξεφωνητά, ίκεσίες, βογγητά και αναστεναγμούς... "Όλο το πλήρωμα της «Κλοτίλδης», ο λέ Γκο-

»Η ψυχές τριγυρνούν τη νύχτα στ' άγαπημένα τους μέρη...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἦσαν μπάτσος γιὰ τὸν Ρενέ. Κιτρίνισε λίγο καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλη του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Στὸ μεταξὺ, ἡ Ἑρμίνα σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο. Τὸ μεγάλο ρολοῖ τοῦ τοίχου σήμανε ὄχτώ. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ τονίζη στὰ τζάμια τὸ μονότονο, μελαγχολικὸ τραγοῦδι της...

Τὸ ἀντρόγυνο πέρασε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ φαί ἦταν σερβιρισμένο στὸ τραπέζι, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι εἶχε κρυώσει πια. Καὶ τὰ λουλούδια τοποθετημένα στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἐμοιαζαν σὰν νὰ καταλάθωναν ὅτι ἦσαν ἐντελῶς περιττά, ὕστερ' ἀπ' τὴ σκηνὴ πού μεσολάβησε.

Ἡ Ἑρμίνα ἔρριξε μιὰ ἀφηρημένη ματιὰ στὸ μπουκέτο.

— Μπα! τί εἶνε τὰ λουλούδια αὐτά; ρώτησε. Πῶς σοῦ ἦρθε ν' ἀγοράσης σήμερα ἄνθη;

Ὁ Ρενέ χαμήλωσε τότε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ πού ἐμοιαζε μὲ λυγμό:

— Σήμερα, ἀγάπη μου, εἶνε ἡ πρώτη ἐπέτειος τῶν γάμων μας...

JEAN MADELINE

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΝΙΓΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

Ὢκ, ὁ Κερβαρέκ, ὁ Ὠντρέν, ὁ Κερνουνέ, ὁ Τρέστ, ὁ Μορβάν... ὅλοι, ὅλοι, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζοζὸν λέ Γκάκ, ὁ μικρὸς μούτσος, τὸ μοναδικὸ ἀποκοῦμπι τῆς γαργιάς του, ζητούσανε ἀπεγνωσμένα βοήθεια!...

»Ενοιωθα δυνατὰ ρίγη στὴ ράχη μου... Κάπου-κάπου, μοῦ φαινότανε ὅτι ἀκούγα θήματα πίσω μου, σὰν νὰ με κυνηγοῦσανε τὰ φαντάσματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Καὶ ἀρχισα τότε νὰ ξεφωνίζω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τις κραυγὲς τῶν ἄλλων... Σκαρφάλωνα στὶς βουνοπλαγιὲς κατακυλοῦσα στὰ χαντάκια, ἐπέφτα, σηκώνομουν, παραπατοῦσα, χωρὶς νὰ σταθῶ στιγμή!...

»Θεέ μου! τί τρομερὴ νύχτα!

»Τέλος, ἔφτασα σπίτι μου. Ἀπὸ μακρὰ διέκρινα ἕνα φωτισμένο παράθυρο. Ἡ μητέρα μου μὲ περίμενε, ἀνησυχώντας γιὰ τὴν ἀργοπορία μου. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Τὴν ἔσπρωξα ἀποτομα κι' ἔπεσα σχεδὸν ἀναίσθητος κάτω, ἐνῶ ἡ μητέρα μου ἀρχίζε νὰ με θρίζη... Νόμιζε πῶς ἦμουν μεθυσμένος...

»— Σῶπα, μάνα! τῆς εἶπα. Καλύτερα εἶνε νὰ μανταλώσης τὴν πόρτα, ν' ἀνάψης ἕνα κερί στὸ εἰκονοστάσι καὶ νὰ προσευχηθοῦμε μαζύ... Ἡ «Κλοτίλδη» θρίσκειται σὲ κίνδυνο. Βούλιαξε!...

»Καὶ ξημερωθήκαμε, κάνοντας τὴν προσευχὴ μας, παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ λυπηθῇ τοὺς θαλασσοδαρμένους καὶ τίς φασίλιες τους... Μὰ ἡ «Κλοτίλδη» δὲν ξαναφάνηκε στὸ λιμάνι μας... Τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ ἀκόμη περιμένει τὰ πτώματα τῶν θαλασσοπνιγμένων... Ἡ ψυχὴ τους μονάχα τριγυρνοῦν τὴν νύχτα σ' ἀγαπημένα τους μέρη, στὰ ρημαγμένα σπίτια τους, στοὺς χαλασμένους πύργους... Κ' ἡ θρῦση ποῦσκυφες νὰ πῆς νερὸ καὶ σ' ἐμπόδια, εἶνε πια στοιχειωμένη. Κανεὶς δὲν πίνει ἀπὸ δαύτη».

***

— Ἡ ἱστορία σου εἶνε πένθιμη, εἶπα στὸν Ἰώβ, ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ καταλάβω πῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ εἶχες κουράγιο νὰ ξαναμπῆς σὲ καράβι καὶ νὰ φύγης γιὰ τὴν Ἰσλανδία...

— Ἕνας θαλασσινοὸς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει πολὺν καιρὸ στὴ στεριά, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰώβ. Καλύτερα νὰ με φᾶνε τὰ ψάρια παρὰ τὰ σκουλήκια... Κι' ἐξ ἄλλου, ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως νὰ συναντήσω καμμιά μέρα τὸν Γκουαντονέ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους φίλους μου πού θαλασσοπνίγηκαν, ἴσως ξανασιμίζουμε στὴν ἀτέλειωτη ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας!...

ARMAND DAYOT

ΣΠΑΘΙΩΤΕΣ ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

τὰ χέρια... Φύγε τώρα ἀπὸ μπροστά μου!

Κρῶψου στὰ βάθη τῆς γῆς, στὴν κόλασι πού σε ξερασε... Ἀπὸ αὐριο, ὅμως, τὸ πρωῖ θ' ἀρχίσω νὰ σε κυνηγῶ, ὥσπου νὰ σε σκοτώσω γιὰ νὰ πάρω πίσω τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου!...

***

Τὸ αἶσθημα τῆς βεντέττας ἦταν πολὺ ἀνεπτυγμένο στοὺς Σπαθιώτες. Ἡ ἐκδίκησις ἦταν τὸ μοναδικὸ ὄνειρο πού τοὺς εὐφραине τὴν καρδιά. Ἐὰν κάποιος σκότωνε ἕνα Σπαθιώτη, οἱ συγγενεὶς τοῦ δολοφονημένου ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θῦμα, ἐπιβάλλοντες τὴν ἴδια τιμωρία εἴτε στὸν κακοῦργο, εἴτε στοὺς πλησιέστερους συγγενεὶς του, ἐξαιρουμένων τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖνος πού θὰ παρέβαινε τὴν φοβερὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δειλὸς καὶ ἄτιμος. Ἡ μανία τῆς ἐκδικήσεως ἔφτανε σὲ τέτοιο βαθμὸ δξύτητος, ὥστε συχνά, πολὺ συχνά, ἄτομα ξένα ἀνελάμβαναν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου.

Ἡ κηδεὶα τοῦ σκοτωμένου γινόταν ἀμέσως, γιὰτι οἱ Σπαθιώτες πιστεύανε ὅτι ὅσες ὥρες ἔμενε ὁ νεκρὸς ἄταφος, τόσους μῆνες θὰ καθυστεροῦσε ἡ ἐκδίκησις του.

Ἐκ παραλλήλου ἡ φιλοξενία τῶν χριστιανῶν αὐτῶν θύμιζε πολὺ τὰ ὀμηρικὰ ἔθιμα. Ὄταν φιλοξενούσανε κάποιον, τοῦ ἔδιναν νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ, πρὶν ἀκόμα τὸν ρωτήσουν ποῖος εἶνε, ἀπὸ πού ἔρχεται καὶ τί ἦρθε νὰ κάνη στὸ σπίτι τους... Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον τὸν φιλοξενούμενο πού δὲν θὰ δεχότανε νὰ φάη μαζύ τους. Θὰ θεωροῦσαν τὴν ἀρνησί του αὐτὴ μεγάλη προσβολὴ καὶ θὰ τὸν παραμόνευαν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ —ὅταν δηλαδὴ θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε ξένος τους— γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὸ λόγο...

Ὡς τὰ 1897 ζοῦσε στὴν Σπαθιά ἕνας γέρος, ὁ Ντίν (Κωνσταντῖνος) Ἀλλέγια, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καταπληκτικὴ καὶ ἀνεξήγητη ἱκανότητα νὰ λή ἀκριβῶς, μὲχρι λεπτοῦ, τὴν ὥρα, ὅποτε καὶ ἂν τὸν ρωτούσανε, χωρὶς νὰ λαθῆψη οὔτε μιὰ φορά!... Οἱ προληπτικοὶ Σπαθιώτες σέβοντοῦσαν τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ρολοῖ, ἐπειδὴ πίστευαν ὅτι συνεννοεῖτο μὲ τὰ πνεύματα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκάλεσε καὶ τὴν προσοχὴ πολλῶν σοφῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ ἐξηγήσουν τὴν μοναδικὴ αὐτὴν ἱκανότητα τοῦ Ντίν Ἀλλέγια νὰ ξέρη τὴν ἀκριβῆ ὥρα ὄχι μονάχα τὴν ἡμέρα (θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι συμβουλευότανε τὴν πορεία τοῦ ἡλίου) ἀλλὰ καὶ τὴ νύχτα, καὶ ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀκόμη ἀναστρὸς καὶ συννεφιασμένος!...

Ο ΒΟΔΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 10)

»Ἄς ἔλθωμε στὸν Μελέτιο.

Ὁ Μελέτιος, πράγματι, εὐεργέτησε τὸν τόπο.

Κατήργησε, μὲ τὰ μέσα πού εἶχε στὴν Κωνσταντινούπολι, πολλοὺς ἀδικούς φόρους κι' ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ τοὺς χριστιανούς. Τόσα πολλὰ κατώρθωσε, πού κι' ἔπειτα ἀκόμα, ἀπὸ χρόνια πολλὰ στὰ Βοδενά οἱ κάτοικοι νὰ τὸν θυμούνται μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ νὰ τὸν ὀνομάζουν ντελι Μελέτιο.

***

Στὴν Τουρκία ὅμως, τότε, τίποτε δὲν ἦταν σταθερὸ.

Ὁ φίλος τοῦ Μελετίου καὶ προστατῆς Μέγας Βεζύρης, ἔπεσε. Οἱ Τούρκοι ὑπάλληλοι πού εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ζητοῦσαν τώρα, πού ἔχασε τὴ δύναμί του, νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Φανατίσαν τὸν τουρκικὸ τὸν ὄχλο ἐναντίον του καὶ ἀρχισαν νὰ δολοφονοῦνε τοὺς ἐντοπίους φίλους του καὶ συνεργάτας, ὅπως τὸν Στόικο κ.λ.π.

Κινδύνευε καὶ τὸ κεφάλι του τὸ ἴδιο.

Βλέποντας κι' αὐτὸς ὅτι δὲν θὰ τελείωνε καλὰ ἐκεῖ καὶ ὅτι ἡ παρουσία του κακὸ πλέον ἔκανε στὰ Βοδενά, ζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν μετάθεσί του ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Πισιδεῖα, ὅπου καὶ ἀπέθανε στὰ 1858.

***

Τοῦ ἀλησμονήτου γιὰ τὰ Βοδενά ἀρχιερέως τούτου, ἡ εἰκὼν εἶνε ζωγραφισμένη στὸ σκέπασμα ἑνὸς κουτιοῦ παληοῦ, πού τὸ ἔχει μιὰ οἰκογένεια στὴν Ἐδεσσα.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ζητηθῆ καὶ νὰ ἀναρτηθῆ εἰς τὴν σημερινὴν Μητρόπολιν, ἂν δὲν κάηκε κατὰ τὴν περυσινὴν μεγάλην πυρκαϊάν τῆς πόλεως, ἢ ἂν δὲν κατεστράφηκε, ὅπως καταστρέφονται ὅλα τὰ παλιὰ καὶ τὰ ὠραῖα εἰς τὰ Βοδενά!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.